עשיו א טור ש"ע א"ח סי

שמח מ"ב ומי שמה מעיף

בד ג מיי׳ פי״ן מהל׳

שם טוש"ע א"ח סי׳ שקד

:סעיף א

שביף מ. ד מיי' פי"ט מהלי שבת הלכה כג סמג לאוין סה

טור ש"ע ח"ח סיי שח

הנהות הב"ח

(א) גמ' איתמר רב חייא בר

אשי אמר רב הלכה כר׳

מתות בקמייתא משום וכו׳ דקתני ועוד דמשמע כל״ל

ותיכת זו נמחק: (ג) תום'

סוף פרה המא:

גליון הש"ם

גמ' איתיביה אביי יתר על כן. עיין לעיל דף פו

ע"ל תוס' ד"ה קורה לרבעה: שם א"ל מהחיא

אין. כתובות דף נח ע"ב שבועות דף לא ע"ב:

רבינו חננאל (המשך)

חלל לקבל אחרת כשרה.

שאילו וופצינון ל מחיצה הן. אין פצימין, אביי אמר

תקרה יורד וסותם כרב.

כשמואל. ודחינן אליבא דשמואל כולי עלמ׳ לא

פליגי, דלא חד מינייהו

הילכתא כוותיה. כי פליגי

אמר רב התם אלא משום אנו הלת מחיצתא דהני תלת מחיצתא וקירויה כולהו לאכסדרה

עבידן, אבל הכא גבי סוכה דמחיצתא לבתין

כוותיה דהא לית

שאילו

הפצימיז כמו

וסי: (3) רש"י

ד"ה ושמואל וכו

אמרת

כר' ש"י ד"ה אי בשלמא

שדם הלכה ים חמו

לעיל לג. סוכה יח.,לעיל מו: פא:, ג) [לעיל פא:], ד) שבת ו. וקיז. לעיל ו. יב: כב. נט:, ד) שבת סב. בילה טו., ו) נעי תוספות לחמו לו. ד"ה מלחון, נס"א: דאמרת, **ה**) ולעיל פֿל:ז.

מוסף רש"י

סיכך על גבי אכסדרה שיש לה פצימין. שתי דפנות יש לה כהלכתה לאורכה וכדופן עמודים לקרני קבועין **הוויות ויש להם טפח** (לעיל צג.) או: כגון חלר המוקפת אכסדרה וסיכך באוירה של מחילות פנימיות מועילות אמות. אבל לנד הסוכה יש לאכסדרה פלימין, עמודין כמין חלונות, וביניהם פחות פחות משלשה. כשרה. לאמרינן בהו לבוד (סוכה ית.). במה דברים אמורים. דאין מערכין לו אמור ים: למן מעלכן ל לחדם חלח לדעתו שנתרנה, בעירובי תחומין. דשמח חוב הוא לו להפסיד אלפים לחזרח על מנת להשתכר בחלפים למערב (לעיל מו:) שמפסיד ללד האחר ושמא לין נוח לו (לעיל פא:). אבל בעירובי חצירות. אין שם הפסד אלא ריוח אדם יכול ליעשות שלוחו שלא מדעמו לדבר שהוא חובה או הפסד (קדושין חובה בג.) ואין אדם נעשה שליח סהדי דניחא ליה לפיכך זכין קורתו. נשבת, דמיקל כה ר' יהודה ואמר מותרין לאותו שכת (לעיל פא:). בעירובין אמרתי לד. כל בירובין אבורוגי כן. ככ היכל דליירי בהלכות קניית עירוב (שם). יתר על כן אמר ר' יהודה. לעיל מיניה איירי בבונה עלייה מבית לבית שבשני לידי רה"ר וכן גשרים המפולשין תקרה יורד וסותם, וקאמר בברייתא יתר על כן אפילו דליכא פי מקרה, הואיל ואיכא שתי מחיצות מחילת מכאן ומחילת בית השני מכחן, סגי בתקנתא פורתא

המוצא תפילין. נשנת, בשוק או בדרך, מכניסן. לעיר דרך מלבוש, זוג זוג. כדרך שהוא לובש בחול, בראש ואחד בזרוע ומכניסן וכן כולן ושבת חב ומפניפן זכן פוסן (שבוז טב. וכעי"ז ביצה טו.). מפילין של ראש ושל זרוע קרי זוג

זוג (ביצה שם).

קורה [ד'] מתיר ברחבה.

יי פי' כשמניחה על גבי פסיז. ומותר לטלטל ברוחבה הסמוכה לו לביתו. ורב נחמז אמר קורה ד'. ואם תלויה או ב לשנהות בל גב לסון, למות לשלים בירות המחומנים להיבות להמות המחומנים המחומנים להיבות המחומנים להיבות המחומנים ל עומדת, מתיר במים. כלומר באילו הלוקות המים כמחיצה בתוך המים, לפיכך מותר לו למלאות מים ולהכניסו לביתו כמאן אמרה לשמעתייהו. ופרשינן לההוא לישנא דאמרי ב"י פליני הני כרב דאמ" בעשר אמרינן פי תיקרה יורד וסותם. קורה חזינן לה כאילו פיןה) במקום פי תקרה זו אינה מתרת. אבל לשמואל דלית ליה פי תיקרה יורד וסותם יסהום: קיהו הדק או האיז בקודן במקום בי הקיהו היהור מהוד מהוד בשהוא היהוד הדק היהוד היהוד היהוד היהוד היהוד היה גם קודה זו אנינה מתרה דמודצה מנליא בעי. ולההודא לישטא דא? ביתר מ"י פליני, אבל ב"י דברי הכל אית להו פי תקרה יורד וסותם, האי תקרה כפי תקרה דמי, ולדברי הכל שרי. נימא אביי ורבא בפלוגתא דרב ושמואל פליגי. דאיתמר סיכך על גבי אכסדרה שיש לה פצימין. כגון אבני בניין היוצאות מן הכותל אחת למעלה מחבירתה, וביניהן

אמרת בשלמא. טעמיה דר' יהודה (כ)

דקמייתא משום דשתי מחיצות דאוריי׳ היינו דקתני ועוד זו דמשמע ועוד זו

אע"ג דליכא פי תקרה מתיר ר' יהודה

משום האי טעמא אלא אי אמרת

טעמיה בקמייתא משום פי תקרה

מאי ועוד הא במבוי ליכא פי תקרה.

לשון אחר מתני׳ נמי דייקא כרבה

דטעמא דקמייתא משום פי תקרה

הוא וה"ג אא"ב דטעמא דר"י

שיש לה פלימין. עמודין קבועין במחילותיה פחות מג': אליבא דשמואל כ"ע לא פליגי. כלומר ודאי כדקאמרת אביי כרב ולא כשמואל דמודה אביי דלשמואל פסולה דכיון דבאכסדרה דהנך פיות תקרה לאכסדרה נעשו ואפ״ה אסר בטלטול שבת כ״ש דלא מהני לענין סוכה דלא

לסוכה עבידי: כי פליגי אליבא דרב. כלומר הא דאמריי רבא כשמואל ולא קורה ד' מתיר בחורבה ורב נחמן אמר רבה כרב לא היא דרבא נמי כרב אמרה . בר אבוה קורה ד' מתיר במים מני להך למילחיה ואמר לך ע"כ לא קא שרי לישנא דאמרת בעשר לא פליגי בעשר רב לענין שבת: חלח דהני מחילות. ודברי הכל להך לישנא דאמרת בעשר פי׳ אותן הקורות הנתונים על ארבעה פליגי כרב לימא אביי ורבא בפלוגתא דרב עמודים דאינהו פי תקרה לאכסדרה ושמואל קמיפלגי 6 דאיתמר סיכך על גבי עבידי: לאו לסוכה. לשם סוכה אכסדרה שיש לה פצימין כשירה אין לה אע"ג דלא בעי מחיצות לשמן כולי פצימין אביי אמר כשירה ורבא אמר פסולה האי מיהא לא מקילינן: במה דברים אמורים. דלריך להודיע. בפרק חלווף: אביי אמר כשירה אמר פי תקרה יורד ערובי הלירות. לעולם הוא זכות וסותם ורבא אמר פסולה לא אמר פי להן אבל עירובי תחומין פעמים שהוא תקרה יורד וסותם לימא אביי כרב ורבא חוב שמפסידין לרוח שכנגדה: נפרלה כשמואל אליבא דשמואל כולי עלמא לא לכרמלית. שרי כר' יהודה דאי נמי פליגי כי פליגי אליבא דרב אביי כרב ורבא אתי לאפוקי לבר לאו איסורא עד כאן לא קאמר רב התם אלא דהני דאורייתא איכא: בותבי' על גבי מחיצות לאכסדרה עבידי אבל הכא דהני שני בתים. והם בשני לידי רה"ר מטלטלין תחת העלייה דפי תהרה מחיצות לאו לסוכה עבידי לא: רבי יוסי מכאן ומכאן יורד וסותם: וכן גשרים אומר אם מותרין: איבעיא להו רבי יוםי המפולשים. שיש להם מחיצות מלמטה לאסור או להתיר אמר רב ששת א לאסור בשני הלדדים: מערבין למבוי המפולש. וכן אמר רבי יוחנן לאסור תניא נמי הכי אמר הואיל ואיכא שתי מחיצות: רבי יוםי כשם שאסורין לעתיד לבא כך אסורין גבו' דאורייפא. הלכה למשה לאותו שבת איתמר רב חייא 6 בר יוסף אמר מסיני כדאמרינן בפ"ק (דף ד.) שיעורין חלילין ומחילות הלכה למשה מסיני. ב הלכה כרבי יוםי ושמואל אמר הלכה כרבי יהודה ומי אמר שמואל הכי והרי יש כאן ב' מחילות משני הבתים והתנן ס א"ר יהודה בד"א בעירובי תחומין אבל בעירובי חצירות מערבין בין לדעת בין שלא לדעת לפי שזכין לאדם שלא בפניו ואין חבין שלא בפניו [°] ואמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבי יהודה ולא עוד אלא דאי לאו משום פי תקרה לא הוה שרי: יתר על כן וכו'. רישה דברייתה החד חלון שבין שני בתים ואחד חלון שבין כל מקום ששנה רבי יהודה בעירובין הלכה כמותו וא"ל רב חנא בגדתאה שתי חלירות וגשרים ונפשות ורה"ר לרב יהודה אמר שמואל אפילו במבוי שניטל קורתו או לחייו וא"ל בעירובין המקורה מטלטלין תחתיהן בשבת אמרתי לך ולא במחיצות אמר רב ענן לדידי מיפרשא לי מיניה דשמואל דברי ר' יהודה יתר על כן אמר רבי כאן שנפרצה לכרמלית כאן שנפרצה לרשות הרבים: כותני' הבונה יהודה דאפילו רה"ר גמורה ואין שם עלייה על גבי שני בתים וכן גשרים המפולשים ממלמלין תחתיהן בשבת תקרה למימר יורד וסותם שרי בשתי דברי רבי יהודה וחכמים אוסרין ועוד א"ר יהודה מערבין למבוי המפולש וחכמים : אוסרין: גמ' אמר רבה לא תימא היינו מעמא דרבי יהודה משום מחיצות של שני לידי רה״ר: מההיא אין. מלית למשמע דשתי מחילות דאורייתא אבל ממתני׳ לא שמעינו לה דקא סבר ב' מחיצות דאורייתא אלא משום דקסבר פי תקרה יורד וסותם דטעמא משום סתימת פי תקרה הוא: מסני' נמי דייקא. דאית ליה לרבי • איתיביה אביי יחר על כן א"ר יהודה מי שיש לו שני בתים משני צידי רה"ר עושה לחי מכאן ולחי מכאן או קורה מכאן וקורה מכאן ונושא יהודה שתי מחילות דאורייתא: אי ונותן באמצע אמרו לו אין מערבין רה"ר בכך • א"ל מההיא אין מהא

ליכא למשמע מינה אמר רב אשי מתניתין נמי דיקא מדקתני ועוד א"ר יהודה מערבין במבוי המפולש וחכמים אוסרין אי אמרת בשלמא משום דקא סבר פי תקרה יורד וסותם היינו דקתני ועוד אלא אי אמרת משום דקא מבר שתי מחיצות דאורייתא מאי ועוד שמע מינה:

המוצא ס תפילין ד מכניםן זוג זוג ר"ג אומר שנים שנים בד"א בישנות אבל בחדשות פמור י מצאן צבתים או כריכות מחשיך עליהן ומביאן

בהמייתא משום דהסבר פי תהרה יורד וסותם ובתרייתה משום שתי מחילות היינו דקתני ועוד זו מתיר רבי יהודה ואע"ג דליכה פי תקרה משום שתי מחילות אלה אי אמרת קמייתא נמי משום שתי מחילות מאי ועוד היא היא ופשיטא דמערבין. ראשון שמעתי ואית דגרסי כלישנא בתרא ומסתברא כוותייהו:

הדרן עלך כל גגות

המוצא ספילין. בשדה במקום שנאבדין: מכניסן. לעיר ולבית: זוג זוג. אחד בראש ואחד בזרוע והיינו זוג כדרך שלובשן בחול וחוזר

הקשר העשוי כמין שדי דודאי חפילין הן ויש בהן קדושה ואסור להניחן בבזיון: אבל בחדשות פטור. מלהכניסן דילמא קמיע הן בעלמא ואין בהן קדושה אלא בנעשים כהלכתן והיינו לשמן הלכך לא מחללינן שבתא עלייהו: לבסים. קשרים קשרים הרבה תפילין בכל קשר. ובגמ' [לו.] מפרש

סמיד ומכניסן זוג אחר זוג עד שיכלו: שנים שנים. זוג בראש חוג בזרוע ובגמרא [ע"ב] בעי טעמא מאי נינהו: בישנות. שניכר

הדרן עלך כל גגות ובמכנה

עבידי אפילו רב מודה ר' יוסי לאסור או להתיר לאסור. תניא נמי הכי ר׳ 'עתיד אסורין נמי לאותה שבת. רב אמר הלכה כר׳ כר' יהוד'. ומי אמר שמואל הלכה כר' יהוד' בהא, והאמר רב יהוד׳ אמר שמואל כל מקום ששנה ר' יהוד' בעירובין הלכה כמותו, ואוקימנא

להא דתנן א״ר במה דברים אמורים לדעתו לאדם יו צווו, שוכין לו לאום שלא לפניו, ואין חבין לו [אלא בפניו]. וא״ל רב

מאי לצ'תים ומאי כריכות: **מהשיך עליהן.** ימתין עד שתחשך וישב שם וישמרם ולכשתחשך יטלם יחד ובגמ' [שם] פריך וליעיילינהו זוג זוג: שנטלה קורתו או לחייו. ואמר ליה בעירובין א׳ ובסכנה ולא במחיצות. ופרקינו בשנפרץ לכרמלית הילכתא כוותיה. אבל בשנפרץ לרשות הרבים אפילו שמואל לא אמר הילכתא שתי בתים וכו׳. דייקא מתני׳ דטעמא דר׳ יהוד׳ ור׳ יהוד׳ תרתי אית ליה, אית ליה פי תיקרה רוא במודצות זמו קינן בשנפון לכו מידו הדכוא מודותי, אבר בשנפון דר כוותיה. וקיימא לן כרב דאמר הילכתא כר' יוסי. הבונה עלייה על גבי שתי משום דפי תיקרה יורד וסותם, ולא משום דב' מחיצות דאורייתא הם, ור' יורד וסותם מיהא. ואית ליה ב' מחיצות דאורייתא. מיהא דתניא יתר על כו אמר ר' יהוד' מי שיש ב' בתים בב' כר: אמר רב אשי מתני נמי דיקא. דקתני ועוד אמר רי יהוד' מערבין במברי המפולש. אמרינן, בשלמא רישא פי ת תיקרה יורד וסותם, וסיפא שתי מחיצות, היינו דקתני ועוד. [אלא] אי אמרת אידי ואידי שתי מחיצות, ניערבינהו וניתנינהו או ניתי חדא ש"מ. הדרן עלך כל גנות העיר המוציא תפילין מכניסן זוג זוג כרי.

ושמואל אמר הלכה כרבי יהודה. נסמוך מוקי לה ננפרלה לכרמלית ונראה דהלכתא כרב באיסורי ואפי׳ בנפרלה לכרמלית הלכה כרבי יוסי דמחמיר והיכא דאיתנהו למחיצות אפילו ר' יוסי מודה דאמר שבת הואיל והותרה הותרה כדאמרי' ש פ' קמא

(דף יו.): איתיביה יתר על בן. פריך מברייתה משום דממתניתין דקתני ועוד ח״ר יהודה מערבין במבוי המפולש לא שמעינן ברשות

המוצא תפידין. הך פירקה נמסכת שבת ה"ל למיתני

גבי הולאות אלא משום דקתני סיפא רבי יהודה אומר נותן אדם לחבירו וחבירו לחבירו ואפילו חוץ לתחום ועוד משום דקתני בסוף פרקין רצי שמעון אומר כל מקום שהתירו לך חכמים משלך נתנו לך ומפרש בגמ׳ דקאי אסוף מי שהוליאוהו: מכניםן זוג ווג. בספ״ק דבינה

דלא מינטרי מחמת כלבי אבל מינטרי מחמת כלבי אע"ג דלא מינטרי מחמת גנבי לה: אבל בחדשות פשור. איסור נמי איכא דלקמן (לו.) תניא אוסר בחדשות:

הרבים גמורה:

הדרן עלך כל גגות

(דף טו.) מוכח